# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 3068**

гр. София, 09.05.2014 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Първо отделение 16 състав,** в публично заседание на 09.04.2014 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова**

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **5847** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, подадена от В. И. В., срещу Заповед № 1500/15085/06/31.05.2010г., издадена от началника на отдел Пътна полиция - Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП "изземване на свидетелството за управление на МПС, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал.4 от ЗДвП".
В жалбата се твърди, че В. И. В. не е получавал описаните в заповедта наказателни постановления, същите не са му били връчвани и не е имал възможност да ги оспори. Според жалбоподателя наказателните постановления не са влезли в законна сила, от което следва, че не е изпълнена законовата предпоставка за отнемане на контролни точки. Изразено е искане за отмяна на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ), на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП.
Ответникът – началник на отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:
Съгласно мотивите на оспорената заповед, административният орган е установил, че

предоставените на жалбоподателя контролни точки по чл. 157, ал. 1 от ЗДвП, са отнети в резултат на влезли в сила шест броя наказателни постановления (НП) за извършени нарушения на правилата за движение по пътищата. Наказателните постановления са издадени в периода 04.11.2004г. – 09.03.2007г. С оглед отнемането на максималния брой на предоставените на водач на МПС контролни точки, В. И. В. е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление, на основание чл. 157, ал. 4, вр. с ал. 1 от ЗДвП, вр. с чл. 3, ал.1 от Наредба № 13-1959 от 27.12.2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, издадена от министъра на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 4 от 15.01.2008 г., в сила от 15.02.2008 г., изм., бр. 11 от 4.02.2011 г., в сила от 4.02.2011 г., отм., бр. 1 от 4.01.2013 г., в сила от 4.02.2013г. ). Жалбоподателят не е изпълнил това свое задължение, поради което на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка "изземване на свидетелството за правоуправление на МПС".

По делото не са представени данни, установяващи датата, на която Заповед № 1500/15085/06/31.05.2010г., издадена от началник на отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи е била връчена на В. И. В., поради което съдът приема, че жалбата, постъпила в Административен съд – София град с вх. № 16019/11.06.2013г. е подадена в рамките на законоустановения срок за оспорване по чл. 149, ал.1 от АПК.

При така установеното от фактическа страна Административен съд – София град, в настоящия състав формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна – адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 4 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал.1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал.1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като, на основание чл. 165, ал.2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № Із –1393 /09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която началникът на отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП е упълномощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед № № 1500/15085/06/31.05.2010г. е издадена от орган, който притежава съответната компетентност. Заповедта е в предвидената от закона писмена форма, като при издаването ѝ е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, което е довело и до противоречие на

административния акт с материалноправните разпоредби – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК.

Съгласно изложеното в мотивите на оспорения акт, на В. И. В. са наложени административни наказания с наказателни постановления, както следва:

наказателно постановление № 0400/6960/04/04.11.2004г., като с влизането му в сила се отнемат шест контролни точки,

наказателно постановление № 1400/2820/05/16.01.2006г., като с влизането му в сила се отнемат две контролни точки

наказателно постановление № 1016/245/06/10.05.2006г., като с влизането му в сила се отнемат дванадесет контролни точки

наказателно постановление № 53139/16.05.2006г., като с влизането му в сила се отнемат шест контролни точки

наказателно постановление № 145513/10.11.2006г., като с влизането му в сила се отнемат девет контролни точки,

наказателно постановление № 1500/15085/06/09.03.2007г., като с влизането му в сила се отнемат шест контролни точки

Във връзка с направеното от жалбоподателя възражение, че са му възстановени 13 контролни точки, което не е взето предвид при издаване на оспорената заповед, в настоящото производство е представено удостоверение от началник на 01 сектор К. и ОВ при ОПП-СДВР. Удостоверено е, че възстановените на В. И. В. 13 броя контролни точки, с протокол № 7/03.02.2007г. са приспаднати, както следва: 6 к.т. от НП № 3029/11.12.2002г.; 2 к.т. от НП № 17297/11.02.2003г.; 4 к.т. от НП № 3102/14.07.2003г. и 1 к.т. от НП № 0400/6960/04/06.09.2004г. От така изброените наказателни постановления само НП № 0400/6960/04/06.09.2004г е посочено в мотивите на оспорената заповед. В самото наказателно постановление е отбелязано, че с влизането му в сила се отнемат 6 контролни точки, а видно от заповедта, административният орган е отнел 5 контролни точки. Съобразено е възстановяването на 13 контролни точки от жалбоподателя, но същите са приспаднати от наказателни постановления, които са различни от изброените в оспорената заповед № № 1500/15085/06/31.05.2010г. С влизането в сила на НП № 0400/6960/04/06.09.2004г. са отнети по-малко контролни точки от предвиденото, поради възстановяването на точки на В. И. В. съгласно протокол № 7/03.02.2007г. Следователно, възражението, направено от жалбоподателя, че при издаването на заповедта не е съобразено обстоятелството, че са му възстановени 13 контролни точки е неоснователно.

В настоящото производство следва да се установи дали са налице материалноправните предпоставки за налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата. Съгласно разпоредбата, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. По силата на чл. 157, ал.4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат ( обн. ДВ. бр.94 от 4

октомври 2002г.,.. отм. ДВ. бр.4 от 15 януари 2008г.- действащ нормативен акт, към момента на издаване на наказателните постановления, посочени в оспорената заповед), отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление, а според чл.5, ал. 2 при налагане на наказания за нарушенията, посочени в тази наредба, в наказателното постановление се отбелязват броят на отнетите и броят на оставащите контролни точки.

Видно от мотивите на оспорената заповед, както и от приложените наказателни постановления, сумарният брой на отнетите контролни точки е 40. Съгласно чл. 2, ал.1 от Наредба № I-139 от 16.09.2002г. при първоначално издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство притежателят му получава първоначален максимален размер от 39 контролни точки за отчет на извършените от него нарушения на Закона за движението по пътищата. От цитираните в заповедта наказателни постановления са представени копия на всички наказателни постановления. За наказателно постановление № 0400/6960/04/04.11.2004г., наказателно постановление № 1400/2820/05/16.01.2006г. и наказателно постановление № 1016/245/06/10.05.2006г. са представени доказателства, че същите са били връчени лично на В. И. В.. Наказателно постановление № 145513/10.11.2006г. също е било връчено лично на В. В. и оспорено пред Софийски районен съд. С решение от 26.11.2007г., по нахд № 1113/2007г., по описа на Софийски районен съд е потвърдено извършването на нарушението на Закона за движение по пътищата, за което е наложена административна санкция, но е намален размера на наложената глоба. Решението е влязло в сила на 03.01.2008г. Върху наказателно постановление № 53139/16.05.2006г., и наказателно постановление № 1500/15085/06/09.03.2007г. е отбелязано, че същите са връчени по реда на чл. 58, ал.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Не са представени доказателства за изпълнение на предпоставките по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Следователно не е установено, че тези наказателни постановления са влезли в сила.

За да са налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта, в тежест на ответника е да установи, че за жалбоподателя е възникнало задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за управление, поради загубена правоспособност да управлява МПС. От ответника не е проведено доказване на фактите и обстоятелствата, релевантни за установяване на изпълнението на хипотезата на чл. 171, т. 4, вр. чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влезли в сила НП. В случая от ответника са представени доказателства за наличие на влезли в сила четири наказателни постановления, от посочените в заповедта общо шест. С влезлите в сила наказателни постановления са отнети 28 контролни точки. За да се докаже, че наказателното постановление е вляло в сила, следва адресатът да не го е обжалвал, след като то му е било връчено. Правото на жалба възниква от деня на връчване на наказателното постановление, по аргумент от чл.59, ал. 2 от ЗАНН във връзка с чл. 58, ал. 1 от ЗАНН. Върху наказателно постановление № 53139/16.05.2006г., и наказателно постановление № 1500/15085/06/09.03.2007г. е отбелязано, че същите са връчени по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН. Съгласно тази разпоредба когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. По делото липсват доказателства, установяващи, че В. И. В. е бил търсен на известните за него адреси и не е бил открит на същите. Не е доказано,

че административният орган е изпълнил описаната в чл. 58, ал.2 от ЗАНН процедура, поради което не може да се приеме, че наказателното постановление е връчено редовно, на посоченото основание. Предвид последното, не може и да се приеме за безспорно установено, че наказателните постановления са влезли в сила, съответно, че е настъпила последицата от това – отнемане на контролни точки. В производството пред настоящата инстанция се упражнява контрол относно законосъобразността на заповедта, с която се налага принудителната административна мярка, но не и по отношение на законосъобразността на наказателните постановления. Поради това, съдът приема, че посочените по-горе две наказателни постановления не са влезли в сила и отбелязаните в същите контролни точки не следва да се считат за отнети по смисъла на чл. 4 от Наредба № I – 139 от 16.09.2002г. До влизането в сила на посочените наказателни постановления същите не представляват основание за отнемане на контролни точки.

Следователно, към момента на издаване на Заповед № 1500/15085/06/31.05.2010г. не е установено наличие на хипотезата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. След като водачът на МПС не е загубил правоспособността си, за него не възниква задължение да върне свидетелството си за управление.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна, като оспорената Заповед № 1500/15085/06/31.05.2010г., издадена от началник на отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените разноски. Видно от текста на жалбата до Административен съд – София град, както и от протокола от проведеното съдебно заседание на 09.04.2014г., от страна на жалбоподателя и на неговия процесуален представител не е заявена претенция за присъждане на разноски, поради което съдът не следва да се произнася в този смисъл.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, I АО, 16-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. И. В., Заповед № 1500/15085/06/31.05.2010г., издадена от началник на отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

Административен съдия: